

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

VILLA 'CHEZ ANDRÉ'

blijspel in vier bedrijven

door

John Versprille

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2009

Nr.1932

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VILLA 'CHEZ ANDRE'* op te voeren moet de naam van auteur *JOHN VERSPRILLE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/018
ISBN 978-90-385-10651

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/John Versprille
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames – 4 heren)

ANDRE : 65-plusser. Woont alleen in een groot huis. Zijn vrouw is twaalf jaar geleden gestorven.

LEA : Werkster / huishoudster bij André. Vrouw van middelbare leeftijd, gescheiden, nukkig, heeft een groot hart.

ROGER : Zoon van André, mid-veertiger, getrouwd met Frieda, geen kinderen.

FRIEDA : Schoondochter van André, mid-veertig, bezig ondiplomatisch mens.

HERMAN : Schoonzoon van huwelijk met overleden dochter van André. Heeft een dochter, het enige kleinkind van André.

MONIQUE : Kleindochter van André. Eind twintiger. Woont samen met haar vriend. Liefeling van André, profiteert daar een beetje van.

DOKTER : Een vriend des huizes.

DECOR

Bij voorkeur de woonkamer van een riante, eerder oude villa. Uitgangen naar voordeur, keuken en de andere kamers of traphall. Indien mogelijk in stijl bemeubeld, gezien de bewoner een welstellende man blijkt te zijn.

EERSTE BEDRIJF

(Lea ruimt de eettafel af en gaat naar de keuken, André komt binnen met een bloem in zijn hand en sloft naar de tafel, legt het tafelkleed goed, gaat naar het dressoir, steekt de bloem in een vaasje voor een foto.)

ANDRE : *(zucht)* Ja ma ... dat is nu al twaalf jaar vandaag zie ... twaalf jaar .... wat gaat de tijd toch rap ... het is precies nog maar een paar maanden geleden ... wat gaat de tijd toch rap ... *(pinkt traan weg)*

LEA : *(komt binnen)* Mijnheer André ... ik ben er dan maar eens mee weg hé ... *(komt bij André staan)* ... Wel, wat scheelt er?

ANDRE : *(wijst naar de foto)* Dat is nu al twaalf jaar dat mijn vrouw gestorven is, en ik kan het nog altijd niet gewoon worden ... ze zeggen dat de tijd doet slijten en vergeten, maar ... nee, bij mij pakt dat precies niet ... *(staan samen naar de foto te staren)*

LEA : *(troostend)* ... Ja jong ... zo gaat dat ... als twee mensen mekaar graag zien ... *(in zichzelf)* daar kan ik niet van meespreken.

ANDRE : Hebt gij uwe man dan niet graag gezien vroeger?

LEA : De die ? ... NEE ! ... in het begin misschien ja ... maar dat zal dan wel niet al te hevig zijn geweest, anders zou ik er wel iets van onthouden hebben zeker ?

ANDRE : Och, ge komt misschien nog wel eens een andere tegen.

LEA : IKKE ? Nooit van me leven nog een vent aan mijn lijf ! Daar denk ik nog niet aan ... *(bekijkt André)* of het moest zo een zachte mens zijn ... zoals gij.

ANDRE : *(zacht lachend)* Dat hebben er al meer gezegd.

LEA : *(ook lachend)* Hela ! Gij gaat me toch niet bedriegen met een ander zeker ?

ANDRE : Nee nee, ik zou niet durven ... en daarbij, gij zou dat direct door hebben met uw ervaring ...

LEA : *(onmiddellijk gestoord, nors)* Ja, ik wel ... Ik ben er mee weg. Tot morgen. *(stapt stoer buiten)*

ANDRE : Euh ... ja ... tot morgen ... *(als Lea af is)* Ik heb precies iets verkeerd gezegd. *(gaat naar zijn gemakkelijke zetel, maar stoot bloempot om.)*

(Op dat moment wordt gebeld. Probleem, eerst opendoen of eerst opruimen ... André gaat maar eerst opendoen. Schoondochter Frieda komt druk doende binnen, jas uit, hoed af, handtas in André's stoel, terwijl André achter haar aankomt.)

FRIEDA : Wat is 't, waart ge al terug in slaap gevallen? Het is wel wat vroeg voor uw middagdutje hé. Uw eten is nog maar met moeite door uw keel. *(ziet omgevallen bloempot)* ... Wat is dat hier?

ANDRE : Och .... geen erg ..

FRIEDA : Wel, als dat de job van uw kuisvrouw is ... dat had ze nu toch wel eerst kunnen opruimen voor dat ze doorging ... ge ziet dat zo'n mens ook maar een beetje bovenop kuist ... maar als het wat moeilijker wordt dan laten ze het gewoon liggen.

ANDRE : Maar nee ...

FRIEDA : *(onderbreekt)* Ik kan het maar beter zelf doen, want als ge op een ander moet rekenen dan komt er toch niets van *(duwt André uit de weg die de bloempot zelf wilde oprapen)* Kom kom, laat mij dat maar doen, dat is niets voor een mens van uwe leeftijd, straks schiet er iets in uwe rug, en dan zijn we verder van huis ... *(pauze)* ... Zeg? ... tussen haakjes ... over huis gesproken, hebt ge nu al eens nagedacht wat dat ge gaat doen met dat huis hier? Drie verdiepen en elf kamers, dat is veel te groot voor een mens alleen.

ANDRE : Doen ? Met dit huis ? ... En wat zou ik daar moeten mee doen?

FRIEDA : Zegt nu niet dat ge niet weet waarover ik het heb hé. Vorige week hebben Roger en ik er nog met u over gesproken. Dat was een heel redelijk voorstel en voor u zou het ook beter zijn.

ANDRE : Frieda, mijn kind luistert, als hetgeen waar dat gij over spreekt hetzelfde is als hetgeen waar ik nu aan denk, dan denk ik dat ge hier aan een verkeerd adres bent. Ik ben hier en ik blijf hier, en daarmee uit.

(Er wordt gebeld. André wil gaan opendoen.)

FRIEDA : Nee nee, blijft gij maar hier, ik zal wel gaan zien. *(af)*

ANDRE : Dat zijn straffe stoten dat ! ... Die wil mij potverdorie uit mijn eigen kot !

FRIEDA : *(terwijl ze binnenkomt met Monique)* Hier zie, ziet eens wat ze voor de deur hebben gezet.

MONIQUE : Hallo ! *(kusjes)*

ANDRE : Dag mijn schatteke, hoe is het ermee ?

MONIQUE : Och, altijd hetzelfde hé, mager en gezond.

ANDRE : Houdt dat dan maar zo, want er lopen ander modellen rond. *(schuine blik op Frieda 's rond figuur)*

FRIEDA : Moet gij niet werken ? Die jeugd van tegenwoordig heeft meer congé dan dat ze werken.

MONIQUE : Nee tante Frieda, ik moet niet werken. Ik heb speciaal congé gepakt om met mijne opa weg te gaan.

FRIEDA : Weggaan ? Jullie ? Samen ?

ANDRE : Ja, wij samen. Ik wil ook wel eens met een jonge griet aan mijne arm over de straat flaneren. Of gunt ge mij dat ook al niet meer ? *(tegen Monique)* Ik ga me direct klaarmaken zie, dan kunnen we doorgaan. *(af)*

FRIEDA : *(na een lange stilte)* Ben ik fout, of heb ik alleen maar een gevoel dat ik iets mis?

MONIQUE : Of dat ge fout zijt dat weet ik niet, maar dat ge gevoel mist, dat zou wel eens kunnen.

FRIEDA : Hela, niet te frank worden hé snotneus, een beetje respect voor de ouderdom kan ook wel zeker !

MONIQUE : Het is een goeie die het zegt "een beetje respect voor de ouderdom", gij hebt uzelf nog niet bezig gehoord tegen de opa zeker ?

FRIEDA : Och het is al goed, met u valt niet te klappen ... en waarom gaat gij met André weg ?

MONIQUE : Zeg tante Frieda, weet ge dat nu echt niet, of houdt ge u van den domme ? Ziet maar eens goed rond, dan zal uwe frank wel vallen.

FRIEDA : *(kijkt eens vluchtig rond)* Nee ... ik zie niks ... buiten die kapotte bloempot ... nee, niks.

MONIQUE : *(gaat naar de foto op het dressoir)* Hier ... of is dat niet belangrijk genoeg

misschien?

FRIEDA : Bonneke ?

MONIQUE : Ja, Bonneke ... is vandaag twaalf jaar dood ...

FRIEDA : En dan ?

MONIQUE : En wij gaan samen naar het kerkhof ... naar Bonneke ... en naar ons ma.

FRIEDA : Pff ... en daar pakt gij congé voor? Dat had ik nu ook wel kunnen doen als hij het had gevraagd.

ANDRE : (*ondertussen terug binnengekomen*) Ja, dat had gij ook kunnen doen, maar ge hebt het niet gedaan, en ons Moniqueske heeft er wel aan gedacht. Straf hé, die jeugd van vandaag ... dat die nu wel aan zoiets denken.

FRIEDA : (*zwaar op de tenen getrapt*) Ha ... zo zit het... Frieda kan weer niks goed doen ... het is al goed ... ik heb het begrepen, Frieda is de boeman van de familie ... wel, dan hebt ge mij hier niet meer nodig ... dan ben ik weg zie ... salut. (*doet gehaast jas aan en stapt geschokt buiten*)

ANDRE : (*na kleine pauze*) Er is precies iets op haar maag blijven liggen.

MONIQUE : Dat zoudt ge wel kunnen zeggen. Wat kwam ze eigenlijk doen ?

ANDRE : Och kind ... (*stilte*) Kom we drinken eerst algauw een likeurke ... (*neemt fles en twee glazen en zetten zich aan tafel*)

MONIQUE : Wel? Wat kwam tante Frieda nu eigenlijk doen? Kuisen? Oh neen, want daar hebt ge Lea voor.

ANDRE : Nee, niet kuisen ... misschien eens kijken of Lea het wel allemaal goed doet ... Nee nee, vorige week hebben zij en uwe nonkel Roger voorgesteld dat ik mijn huis zou verkopen...

MONIQUE : (*verontwaardigd*) Het is niet waar ! En dan ... waar zoudt ge dan moeten gaan wonen ... zo'n schoon huis !

ANDRE : Waar denkt ge dat ze zouden willen dat ik ga wonen?

MONIQUE : Ik weet niet ... bij hen misschien? Bij onze pa dat gaat niet, die kan zichzelf amper ronddraaien in zijn living, zo klein is dat daar ... en bij mij ... (*lacht*) dat zou nu een beetje zot zijn hé opa ... dan schiet er alleen nog maar ... (*trekt verwonderd en verontwaardigd de ogen groot open*)

ANDRE : ... Ja ...

MONIQUE : (*boos*) Zegt dat het niet waar is hé ... zegt dat het potverdekke niet waar is ...

Ze willen u toch niet in een home steken zeker ... een mens in de fleur van zijn leven ... maar waar halen die nu zoiets uit !

ANDRE : Ja Moniqueske ... dat was het vervolg van hun voorstel ... straf hé ...

MONIQUE : Ge gaat dat toch niet doen zeker ... al was het maar uit principe en om wat dwars te gaan liggen.

ANDRE : (*grinnikt*) Gij zijt juist de dochter van uw moeder hé ... die kon ook zo tegendraads zijn ... God hebbe haar ziel.

MONIQUE : (*zuchtend*) Ja hé opa ... ons ma kon er ook nogal eens invliegen hé ...

ANDRE : Ja ... dat moogt ge wel zeggen ja ...

(*Stilte*)

MONIQUE : Zeg opa ... wat gaat ge nu doen ?

ANDRE : Wel .. ik ben daar al een paar dagen over aan het nadenken ... en ik denk dat ik eens helemaal iets anders ga doen ... ik ben al begonnen met mijn testament te veranderen.

MONIQUE : En sta ik er ook in opa ?

ANDRE : Dat zult ge wel zien als het zover is, maar morgenavond is het de moment ... dan zal iedereen weten wat hem te doen of te laten staat ... en dan zien we wel verder. Kom, we gaan eerst naar ons Bonneke en naar uw ma ... Hé?

MONIQUE : Ja ...

(*Staan recht en gaan weg.*)

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

(Herman zit in de zetel. Monique aan tafel.)

HERMAN : Wat is hij van plan Monique ? Hij doet zo raar vanavond.

MONIQUE : Ik zou het niet weten pa, hij heeft tegen mij ook niks willen zeggen, en als er nu iemand is waar dat hij tegen vertelt ... ..

HERMAN : *(onderbreekt)* ... .. dan zijt gij dat. Waarom moest Luc ook komen?

MONIQUE : Pa ... dat weet ik niet ! Opa heeft echt niks gezegd, maar vraag het hem toch zelf ... hij is alleen maar gaan opendoen.

HERMAN : Dat had gij nu toch wel kunnen doen hé, gij hebt nog jonge benen.

MONIQUE : Als hij nu zelf wilt gaan open doen ... dan moet hij dat maar doen hé, de voordeur is nu toch niet aan de andere kant van de stad hé.

HERMAN : En toch vind ik ...

(Herman stopt omdat Roger en Frieda binnenkomen)

FRIEDA : Ha, jullie zijn hier ook, daar had hij niks van gezegd.

ROGER : Goeienavond Herman. *(geeft hand)* ... Monique. *(geeft kus)*

FRIEDA : Ja ... goeienavond samen. Wel, wat zitten jullie hier te doen ?

MONIQUE : Dag tante Frieda, ... nonkel Roger ...

HERMAN : N'avond ... wij zijn uitgenodigd door onze pa ... zoals jullie ook zeker ?

ANDRE : *(binnengekomen)* Ja ... zoals jullie allemaal. Behalve de Luc, die heeft gebeld dat hij niet kon komen. Maar ja, werk gaat voor hé ... *(nadenkend)* toch een beleefde jongen die Luc.

FRIEDA : Het is precies een familiereünie als ik dat zo zie.

ANDRE : Zo zoudt ge het kunnen noemen ja, maar dan anders. Moniqueske, maakt gij eens een beetje koffie alstublieft ... dan zorg ik wel voor de pintjes.

MONIQUE : Ja opa, straffe of gewone ?

ANDRE : Gewone hé zeg, het is crisis.

(Monique naar de keuken)

Herman ? ... Een pintje? ... Roger ?

HERMAN : Nee, voor mij geen bier vandaag, ik sukkel wat met mijn maag, geef mij maar een waterke, plat, als ge dat hebt.

ANDRE : En gij Roger ?

ROGER : Ja, een pintje is goed, een Palmke als dat kan.

FRIEDA : Drinkt gij maar niet te veel gij, ge hebt er thuis ook al een paar op ... en wat als ge straks moet blazen ... hé, wat dan ?

ANDRE : Nu niet overdrijven hé Frieda ... voor zo één pintje ... en wat moet gij hebben? Koffie?

FRIEDA : Ja, da's goed.

ANDRE : Ik zal er een likeurke bij doen, dat verzacht de zeden een beetje.

FRIEDA : *(kattig)* Zal dat dan nodig zijn?

ANDRE : Dat weet ik nog niet, dat hangt een beetje van uw eigen af zeker ?

(Terwijl André het bier uitschenkt, komt Lea binnen.)

LEA : Allemaal een goeienavond.

ANDRE : Ha .. Lea, ge bent er ... dan zijn we compleet. Zet u er bij.

(Iedereen is verbaasd en mompelt een goeienavond terug.)

FRIEDA : *(tegen André)* Wat komt die hier doen? En hoe kan die hier zomaar binnen?

ANDRE : Lea heeft een sleutel hé Frieda, dat weet ge nu toch ook wel. Lea, gij ook koffie zeker?

LEA : Alstublieft mijnheer André, als het U niet ontgriefft ... *(nijdige blik naar Frieda)*

ANDRE : *(roept naar de keuken)* Monique, breng nog eens een tas mee voor Lea.

MONIQUE : *(komt binnen met de koffie)* ja ja, ik heb ze al bij.

(Koffie wordt ingeschonken en iedereen zit in stilte te wachten op wat gaat komen.)

Lange drukkende stilte)

ANDRE : *(droogweg)* Gezellig hé ... zo allemaal samen.

(instemmend gemompel met gelaten gezichten. Stilte.)

Wil ik misschien een muziekje opzetten ?

(afkeurend gemompel met gelaten gezichten. Stilte.)

Of zal ik misschien de tv opzetten?

(afkeurend gemompel met gelaten gezichten. Stilte.)

FRIEDA : *(kan zich niet meer inhouden)* Nu is het genoeg hé ... met al die komedie ... ge vraagt ons allemaal om naar hier te komen en dan ... dan *(ontploft bijna)*

ANDRE : En dan watte Frieda ?

FRIEDA : Wel dan ... dan begint gij over gezellig bijeen zitten ... over muziekjes opzetten ... tv kijken ... Wat komen wij hier dan eigenlijk doen ?

ANDRE : Tja ... wat komt ge hier eigenlijk doen ... wat denkt ge?

ROGER : Is het om over dat spel van vorige week te klappen ?

HERMAN : Spel van vorige week ?

FRIEDA : Ja ... en waarom moet zij daar bij zijn? *(knikt naar Lea)* Als het over dat is, dan heeft ze daar niks mee te maken!

ANDRE : Ge vergeet Luc Frieda ... die zou hier normaal ook zijn geweest.

MONIQUE : Mijne Luc zegt dat het voor hem allemaal goed is, zolang het maar uitkomt met zijn werk.

FRIEDA : Aha juffrouwke ... gij weet er precies meer van! *(dan tegen André)* Wel ? Hoe zit het, gaan we er stillekensaan achter komen waarom we hier zitten, of gaat ge nog langer de geheimzinnigaard uithangen ?

HERMAN : Zeg Frieda, vindt ge nu niet dat ge een beetje te cru begint te worden ?

FRIEDA : Wie ... ikke ... waarom?

MONIQUE : Ge zijt hier toch niet thuis hé tante Frieda. Tegen nonkel Roger moet ge toch ook niet zo bezig zijn zeker?

ROGER : Dat denkt ge maar ... ze is nog maar aan het opwarmen.

FRIEDA : Ha ge weet het ... als ik iets op mijne lever heb, dan zeg ik dat ook ...

ANDRE : (*pikt in*) ... en klinkt het niet ... dan botst het maar. Groot gelijk Frieda, naar een oude mens moet ge immers niet zien.

FRIEDA : Voila zie ... nu hoort ge het eens van een ander ... (*pas nu dringt André's zin tot haar door en merkt ze dat ze tegen alle verwachting in gelijk kreeg en ze word er stil van*)

MONIQUE : Zeg opa ... houdt er nu niet zo de spanning in hé. Toen ge ons naar hier vroeg was dat met een bedoeling. Wilt ge dan nu eens wat uitleg geven alstublieft, anders krijgen de mensen het hier nog aan hun hart.

HERMAN : Ik heb een sterk hart ... voor mij geen probleem ... en gij Roger ?

ROGER : Mijn hart is van ....

FRIEDA : (*onderbreekt*) ... Zeg stopt nu eens alle twee, we zitten precies bij de dokter, met dat gezever over uw hart ... (*stilte*) ... (*ongerust tegen André*) ... er is toch niks met uw gezondheid of zo ... dat ge daarom ... hé André ? Is er iets ?

(*Alle ogen gericht op André*)

ANDRE : (*na een korte pauze*) Nee, er is niks met mijn gezondheid.

FRIEDA : Zeker? ... Zijt ge zeker dat er niks is ?

ANDRE : Maar nee ! Als er nu iemand is die weet of ik gezond ben dan zal ik dat toch wel zelf zijn zeker ... wat is dat nu voor iets.

ROGER : Maar wat is er dan, of moeten we op ons knieën gaan zitten om te weten waarom we allemaal moesten komen.

HERMAN : Ja, ge nodigt ons nu maar niet zomaar uit hé ... of is het voor u al Kerstmis misschien?

ANDRE : Eindelijk ... Eindelijk zijt ge een beetje geïnteresseerd in wat ik zou willen vertellen.

MONIQUE : Ge houdt er wel de spanning in hé opa, is dat van al die detectivefilms te zien op de tv ?

ANDRE : (*lachend*) Ja ... wie weet zoiets ... maar nee, nu serieus. Op een avond vorige week waren Roger en Frieda hier bij mij en toen stelden ze voor om mijn huis hier, met hebben en houden weg te doen ... en dan zou ik naar een home gaan ...

(*Stilte. Roger en Frieda worden ongelovig aangestaard*)

ANDRE : ... en ik heb daar eens heel lang en uitgebreid over zitten nadenken ...

FRIEDA : (*denkt tevreden dat het doorgaat*) Ziet ge nu wel !

ANDRE : ... en ik ben tot een besluit gekomen.

HERMAN : Ge gaat dat toch niet doen zeker ?

LEA : Allez mijnheer André ... en ik dan ... zijt ge niet meer content van mijn werk ?

FRIEDA : (*smalend*) Haar werk ... pff...

MONIQUE Zeg opa, zo oud zijt ge nu toch ook niet, daar moet ge het niet voor doen ... als er iets is kunnen wij toch ook eens komen helpen zeker ...

FRIEDA : (*giftig*) Gij zeker ... ziet maar dat ge uwe Luc kunt houden ... dan hebt ge al last genoeg.

MONIQUE : (*kattig*) En wat wilt ge daar mee zeggen ... mijne Luc is een brave gast.

FRIEDA : (*hooghartig*) Goed gelovig is half zot ...

MONIQUE : Ik terroriseer mijne Luc tenminste niet ...

ANDRE : (*komt er tussen*) Hola hola ... we wijken af ... ik was aan het woord ...

ROGER : Doet dan voort hé pa ... en laat u niet altijd onderbreken.

HERMAN : Het is een goeie die iets zegt.

ROGER : He ? ... (*snapt dan de opmerking*) ... ha ... ja ... eigenlijk wel ja ...

FRIEDA : Zal het gaan ja ...

ANDRE : Zeg hoe zit het ... mag ik voort gaan of niet?

FRIEDA : Het is al goed ... ik zeg al niets meer.

ROGER : Altijd maar beloven.

MONIQUE : Gaat ge nu zwijgen ... laat opa spreken.

FRIEDA : Hela ... tegen wie hebt ge het zeg !

ANDRE : (*staat recht*) Als het zo zit ... Ik ga slapen, dan kunt ge zolang zeveren als ge wilt ... vergeet de deur niet dicht te trekken bij het buiten gaan ... Salut !

(André gaat weg - allen zijn stil.)

MONIQUE : Maar allez opa, ge moet toch niet weglopen ... zijn jullie nu niet verlegen ... die mens kan er in zijn eigen huis geen woord tussen krijgen.

ROGER : Ja het is waar ... pa, komt terug kom, gij hebt ons uiteindelijk naar hier gevraagd hé.

ANDRE : *(komt terug binnen)* 't Is al goed, omdat ge zo aandringt ... *(gaat zitten)* Luistert ... ik woon hier nu al twaalf jaar alleen, en zoals onze Roger en Frieda hebben gezegd, dat huis hier is inderdaad veel te groot voor mij alleen. Lea hier komt nu wel alle dagen kuisen en zo, maar een hoop kamers onderhouden waar dat toch niemand in woont, is ook een job zonder einde. Daardoor ben ik eens goed gaan nadenken over wat er met dat huis hier moet gebeuren en ik denk dat ik de oplossing heb gevonden.

FRIEDA : Nu gaan we het weten zie ... ge zult wel zien dat ik gelijk had.

ANDRE : *(gaat onverstoord verder)* Er zijn eigenlijk twee oplossingen. Ze hebben mij voorgesteld om naar een home te gaan om tussen vreemd volk te gaan leven en alle dagen betutteld te worden zo dat ge geen eigen leven meer hebt, ... maar ik had meer gedacht aan het omgedraaide ..... om dat vreemd volk naar hier te brengen.

FRIEDA : Wat is dat nu voor een uitleg? Vreemd volk naar hier brengen ? Wat gaat ge dan doen, asielzoekers binnen pakken ? Dan hebt ge ineens vreemden genoeg in huis.

ANDRE : Wel Frieda, dat is nog ineens zo geen slecht gedacht ... dat ik daar zelf niet ben opgekomen.

ROGER : Alléz pa, dat meent ge toch niet zeker ?

HERMAN : Laat u nu toch niet vangen Roger. Hij is er immers maar mee aan het lachen ... *(ongerust)* dat is het toch hé pa ? ... ge zijt er toch mee aan het lachen hé ?

(Stilte)

MONIQUE : Wel Lea, gij zegt zo weinig ... of heeft opa u de les gelezen

LEA : Wat moet ik zeggen, ik heb misschien nog niet alles gehoord.

FRIEDA : Och hoor haar "ik heb misschien nog niet alles gehoord" ... ge weet er meer van dan dat ge wilt aangeven ja, dat is het.

ANDRE : Inderdaad ...

FRIEDA : (*onderbreekt*) ... ziet ge het nu, wat heb ik gezegd.

ANDRE : Zwijgt nu toch eens ... ik zei, inderdaad, Lea -en ook jullie- hebben nog niet alles gehoord ... (*tegen Frieda*) omdat een mens soms niet mag uitspreken. Ik denk er sterk aan om van mijn huis een soort pension te maken. Een pension voor gewone mensen, mensen wiens enige probleem is dat ze alleen zijn ... wat denkt ge daarvan ...

(*Algemene stilte*)

Ziet ge het zie ... ik dacht wel dat het jullie zou aanstaan. Alléz, is iedereen akkoord, dan kan ik met mijn tweede voorstel boven water komen.

(*Ineens wil iedereen zijn commentaar kwijt en ze beginnen allen wat door mekaar heen te spreken.*)

FRIEDA : Hoe komt ge daar nu op, op uwe ouderdom nog zo'n zotte stoten willen aanvagen. Ik kan daar niet mee akkoord gaan ... ha neen, dat gaat niet door ...

ROGER : Maar pa toch, gij zijt op uwe kop gevallen zeker ? Dat kunt ge toch niet gaan doen ... en wie gaat dat allemaal betalen ... en de administratie ... hebt ge daar al eens aan gedacht ... nee vergeet dat maar

HERMAN : Ik geloof nooit dat ge met de reglementering van tegenwoordig dat nog kunt waarmaken. Neen, het is zoals de Roger zegt, dat kunt ge beter vergeten ...

LEA : Maar mijnheer André, hoe gaat dat nu, als dat een volle job wordt, wanneer moet ik dan mijn huishouden doen, en koken en kuisen voor al dat volk, dat kan ik nu toch niet alleen gaan doen hé .. nu vind ik dat ge toch een beetje te ver gaat ...

MONIQUE : (*Als laatste*) Wel opa ... ik vind dat bijlange nog niet zo'n slecht gedacht. Wanneer gaat ge er mee beginnen ?

(*Algemene stilte. Iedereen kijkt Monique aan.*)

FRIEDA : Gij zijt met uwe kop tegen dezelfde balk gelopen zeker ?

ANDRE : Neen Frieda, Monique is niet tegen een balk gelopen ... en ik ook niet.

ROGER : Maar allez pa, nu even serieus ... gij weet niet goed wat dat daar allemaal komt bij zien zeker ! Een pension houden potverdekke ... alleen de papierwinkel is al om zot van te worden ... en ik kan het weten, ik ben boekhouder.

ANDRE : Maar juist daarom ... juist daarom ..

HERMAN : Wat is dat nu voor een antwoord "juist daarom"

ANDRE : Wel ja, als er nu iemand is die met papier uit de voeten kan, dan is het onze Roger, en gij , gij zit toch ook op een bureau ?

LEA : Zeg mijnheer André, een pension houden, dat is volgens mijn bescheiden mening toch wel iets meer dan alleen zo wat stom papier ... wie gaat dat onderhouden, en kuisen, en koken en smoken en wassen ?

ANDRE : Wel ... juist daarom ... juist daarom ...

FRIEDA : Hier hebt ge hem weer "juist daarom"

ANDRE : Wel ja ... als er nu iemand is die alles afweet van wassen, plassen, koken en smoken ... dan is het toch wel mijn Lea hier zeker en ons Frieda niet vergeten natuurlijk ...

LEA : *(na even als het tot haar is doorgedrongen)* IKKE ? Ha nee hé ... maakt daar maar een kruis over ... niet met mij .

FRIEDA : En ik heb daar geen tijd voor.

ANDRE : Of ge wilt er geen tijd voor maken ?

MONIQUE : Zeg opa ... zo te horen had ge wel voor iedereen iets voorzien ... wat had ge voor mij op uw lijstje staan?

FRIEDA : Lijstje ? ... Wat voor een lijstje ?

MONIQUE : Bij manier van spreken hé tante Frieda ... bij manier van spreken

FRIEDA : Ah ... want ik vind dat het hier rare wendingen neemt ... hij met al zijn folliëkes daar ...

ANDRE : Wel Monique ... voor u en eventueel uwe Luc weet ik eerlijk gezegd niet zo direct iets, maar daar kom ik op het juiste moment wel achter ... als alles doorgaat natuurlijk.

HERMAN : Hoe ? Als alles doorgaat ?

ROGER : Ja pa, nu niet zwanzen hé, wat gaat het nu worden ... een pension of geen pension. Ge moet weten wat ge wilt hé!

FRIEDA : (*tegen Roger*) Hela gij daar, en wij dan ... hebben wij daar dan niets in te zeggen ? (*stoot Lea aan*) Straf hé die mannen.

LEA : Ja, dat is straf dat. Zij beslissen en wij mogen gaan kromliggen.

ROGER : Frieda, niet zeveren hé, gij weet nu al met uwen tijd genen blijf ... dan gaat ge maar wat minder patékes eten op de Keyserlei.

HERMAN : Dat is goed voor de lijn en de portemonnee.

ANDRE : Stilte ! Stilte ! Ik zou graag voortdoen. Ik weet natuurlijk ook wel dat ge daar niet zomaar aan begint.

ROGER : Eindelijk een verstandig woord.

FRIEDA : Zwijgt, laat hem nu voortdoen.

ANDRE : Daarom vind ik dat dat eerst geprobeerd moet worden, zoals een proefritje met een nieuwe auto, en daarom zou ik willen voorstellen ... aan allemaal ... dat ge voor een maand hier bij mij zou willen komen wonen ... en dat ge precies doet of dat ge in een pension woont ... en ook een pension openhoud natuurlijk. Dan kunnen we ineens zien of dat het in de praktijk gaat ... en wie dat wat, kan of wil doen. Het zal allemaal een kwestie zijn van wat goeie wil. Wat denkt ge daarvan?

(*korte stilte*)

FRIEDA : Nu heb ik al veel zotte stoten gehoord in mijn leven ... maar dit slaat alles !

MONIQUE : (*enthousiast*) Ik doen mee !! En mijne Luc ook natuurlijk. Wanneer beginnen we eraan ?

HERMAN : En ik wil gene spelbreker zijn ... thuis zit ik toch ook maar alleen en ik ken alles van stofzuigen, dat is ook al iets. En jullie ? Roger ? Komaan, laat u niet kennen. Ge kunt toch ook van hieruit gaan werken.

ROGER : (*na even*) Ja, het is goed ... wij doen mee pa ... als ge denkt dat ge met ons Frieda overweg ...

FRIEDA : (*onderbreekt*) Ja, ja, het is al goed ... al is het tegen mijn gedacht ... ik zal maar denken dat ik in verlof ben. (*kortaf tegen Lea*) En gij, wat gaat gij doen ?

LEA : Och ... ik kom hier 's morgens al, dan kan de rest van de dag er ook wel bij zeker ?